

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σου γράφω, για να σου παρουσιάσω την καλύτερη μου φίλη. Ονομάζεται Αθανασία. Γνωριστήκαμε όταν ήμασταν τεσσάρων χρονών στην παιδική χαρά του Πόρου. Από αυτό το μέρος έχουμε και οι δύο έντονες, παιδικές αναμνήσεις. Δυστυχώς, η Αθανασία μένει μόνιμα στον Πόρο και το χειμώνα, συναντιόμαστε όταν έρχεται στον Πειραιά για τις υποχρεώσεις της. Τα καλοκαίρια είμαστε όλη μέρα μαζί. Κάποιες φορές μάλιστα, κοιμάται και στο σπίτι μας. Ζούμε σαν κανονικές αδελφές. Επίσης, έχουμε το ίδιο γούστο στα ρούχα και στη μουσική. Θα μείνει πάντα ανεξίτηλο στη μνήμη μου ένα γεγονός, που με είχε σοκαρίσει αρκετά. Κάποιο βράδυ, ενώ ήμασταν στην πλατεία του νησιού και κάναμε ποδήλατο, συνέβη το αναπόφευκτο. Εκείνη έπεσε και χτύπησε, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά και να χρειαστεί να κάνει έξι ράμματα στο πόδι. Τρέξαμε όλοι πανικόβλητοι στην παραλία, με σκοπό να αναχωρήσουμε με την πρώτη βαρκούλα για το Γαλατά. Ηλπίζαμε πως το νοσοκομείο εκεί θα εφημέρευε. Έτσι κι έγινε. Τη μεταφέραμε εκεί κι έμεινα μαζί της όλο το βράδυ. Για την επόμενη εβδομάδα είχε “ξεχάσει” τη διασκέδαση και την ανεμελιά του καλοκαιριού. Όπως κι εγώ. Η μοναδική μου έγνοια ήταν να γίνει καλά η καλύτερη μου φίλη. Πήγαινα καθημερινά σπίτι της, τη βοηθούσα και την έκανα παρέα.

Η Αθανασία διαθέτει καλοσύνη, αξιοπρέπεια, ευγένεια, κατανόηση και τιμιότητα. Επιπλέον, εκείνο που με τράβηξε σ’ εκείνη είναι η αφοπλιστική ειλικρίνεια και το θάρρος της. Επιπρόσθετα, φημίζεται για το χιούμορ της. Κάθε φορά, κάνουμε πλάκες, τόσο αστείες και γελοίες που στο τέλος, μας πονάει η κοιλιά μας από τα γέλια.

Παρ’ όλα αυτά, δεν είναι λίγες οι φορές που η φίλια μας έχει περάσει κρίση. Μια ημερομηνία, που δε θα ξεχάσω ποτέ είναι : 21 Ιουλίου 2009. Τότε η δε Έλενα, η οποία μπορεί να ήταν Αγγλίδα, αλλά μιλούσε άπιαστα ελληνικά, άρχισε να με συκοφαντεί στην Αθανασία. Εκείνη, αρχικά δεν πίστεψε λέξη απ’ όλα αυτά, αλλά στη συνέχεια παρασυρόμενη από την αδελφή της Έλενας, το πίστεψε. Ύστερα, με μάτια πρησμένα από το κλάμα ήρθε και μου είπε λόγια, που με πόνεσαν σαν μαχαιριές. Εγώ της εξήγησα πως δεν έχω καμία σχέση με όλες αυτές τις συκοφαντίες. Η Αθανασία όμως, έφυγε σαν κυνηγημένη με προορισμό το σπίτι της. Όλο το βράδυ δεν

κοιμήθηκα. Σκεφτόμουν όλα αυτά που είχα ζήσει με την κολλητή μου και έτρεχαν τα δάκρυα, βροχή από τα μάτια μου. Για μια στιγμή, πίστεψα πως η φιλία μας είχε τελειώσει οριστικά. Το επόμενο πρωί, μου τηλεφώνησε και μου ζήτησε συγγνώμη. Η φωνή της έμοιαζε τόσο μελαγχολική. Εγώ χωρίς δεύτερη σκέψη, τη συγχώρεσα. Σε λιγότερα από δέκα λεπτά, έφθασε στο σπίτι μου, για να πάμε στην παραλία. Ακόμη και σήμερα, όταν θυμόμαστε αυτό το αφελές γεγονός, σκάμε στα γέλια κι αναρωτιόμαστε πως καταφέραμε να πούμε πως η φιλία μας τελείωσε για πάντα.

Η αλήθεια είναι πως θα ήθελα πολύ να μένω στο γοητευτικό νησί του Πόρου και να φοιτώ στο ίδιο σχολείο με την Αθανασία. Μόνο που δεν το επιτρέπουν οι συνθήκες. Κάποιες φορές η ζωή δε φέρνει τα πράγματα όπως θέλουμε... Ευτυχώς βέβαια, υπάρχει και το διαδίκτυο, το οποίο μας κρατά σε συνεχή επαφή. Το πρόβλημα είναι πως τίποτα δεν μπορεί να αντικαταστήσει την απουσία της. Θα προτιμούσα να είναι δίπλα μου και να της εκμυστηρεύομαι καθημερινά τα μυστικά μου. Η μόνη σκέψη που μας παρηγορεί είναι πως σε τέσσερα χρόνια θα έρθει να ζήσει κι εκείνη στον Πειραιά, για να σπουδάσει. Επίσης, τότε θα κάνουμε πολλά ταξίδια μαζί. Στο μακρινό μέλλον, ή φιλία μας ίσως δέσει και με κουμπαριά.

ANTZOYΛΑΤΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΤΑΞΗ Β₁